

התיאטרון העירוני באר-שבע

הפסנתר של ברטה

162

התיאטרון העירוני באר-שבע

הנהלה ציבורית

פרופ' דן מאירשטיין - יו"ר ההנהלה
ריומונד אברגיל
ד"ר מרינה וולפסון
משה זילברמן
אהרון ידלין
שרה ליסובסקי
מרגלית סטנדר
רפי פרידמן
ד"ר ניסים קוז
פרופ' ברכה רגב

מינהלה

מזכירת התיאטרון - נעמי אלתר
יחסי ציבור - דליה רוזנפלד
מדור שכר - קרול בן-יוסף
מנהלת מחי מנויים וקופה - ליאורה אורן
מזכירה - היילה גוסמן
קופאיות - נעמי אזולאי/מאיה ברבי
כתבנית - אמירה אגם
מנהלת חשבונות - יהודית שמש
מנהל יצור - יואב מהרבני
מנהל טכני - אבי קובני
מנהלי הצגות - שלמה לסרי/איציק קריספין
אחוקת בנין ותפאורה - דרור יובל
אחוקה - מרק פבזנר/גאל קופלין
נער שליח - יואב שמל

מנהל התיאטרון - גדי רול

מנהל אדמיניסטרטיבי - יהודה עינן

חשב התיאטרון - יצחק אביתר

כמאי בית - עידו ריקלין

דרמטורג - דורי פרנס

מבקר פנים - דב גדות

צוות מכני

מנהל כמה ראשי - משה הראל/אלי יוספי
מנהל כמה - אלי עמיה
צוות טכני - אלי אזולאי/אריה לוצ'טו//מוטי ברהום
יורם אל/אורן חוק/רוני בלקר
חשמלאים: יצחק דוד זאדה/מריו לרמן/שמואל מור
שמעון זרחי/אופיר ספיר/יניב דרוקר
סאונד: חי כהן/גיא מלכא
מחסן תלבושות: ציונה לוי
מלבישות: סוזי כהן/אילנה כהן/מירי אסיג
פאנית: רעיסה פודולובה
מתפרה: משה מילשטיין

מנהלים בעבר:

גרי בילו - מייסד ומנהל התיאטרון בשנים 1973-1981

ציפי פינס - מנהלת התיאטרון בשנים 1981-1993

התיאטרון פועל בסיועם הכספי של:

משרד החינוך והתרבות, עיריית באר-שבע

התיאטרון העירוני באר-שבע

שדי ולמן שזר, טל. הקופה 07-6238278 פקס: 07-6237705

הפסנתר של ברטה

מאת: מוזי אנרבוך

בימוי: עידו ריקלין

תפאורה: אבי שכוי

תלבושות: עינת קוש

מוסיקה: אפי שושני

תאורה: פליס רום

גוריאוגרפיה: נעה דר

שפה ודיבור: נגה יתומי-רביב

משתתפים (ע"פ סדר הופעתם):

פאניה פיינברג - שרית זינגרד

לוליק פיינברג - דניאל רומנברג/ורדי מוסקוביץ

ברטה פיינברג - שירי גולן

אולגה בלקונד - עירית פשמן

נפתלי הרץ אימבר - יוסי טולדו

מנשה מאירוביץ - דוד קיגלר

יהושע אומוביץ - חן אלון

בנימין פוקס - שלמה טרלובסקי

יהושע חנקין - אלי אליוביץ

אויס פיינברג - יגאל זקס

עלי - עידו מוסרי

קצין טורקי - יורם טולדנו

הכרון אדמונד דה-רוטשילד - אבי פניני

הברונית אדלאידה דה-רוטשילד - שרה פון-שוורצה

חיילים טורקים - אריה לוצ'טו, יורי מליאם

(*) העלילה מתרחשת בראשון לציון במשך

שנת 1887, המשנים אחרי הקמת המושבה.

מנהל הצגה: איציק קרוספין

מנהל ייצור: יואב מהרבני

מנהל מכני: אבי קובני

עוזרת במאי: יפה קליין

אביזרים: אילנה בן-ארי

מנהל במה: אלי יוספי

סאונד: חי כהן / גיא מלכא

הדרכת פסנתר: קרן גולן

הדרכת ערבית: גורמן עיסא

אחזקה: דרור יובל

תפעול תאורה: שמואל מור/יצחק דוד-זאדה

רקוויזיטור: אריה לוצ'טו

מלבושות: מירי אסייג/אילנה כהן/סוזי כהן

פאות: רעיסה פודולוב

תפירת תלבושות נשים: ארליקינו

תלבושות גברים: ואדים לוין

עיצוב גרפי: זאב אלדר

הפקת דפוס: נתיב הפקות - עוזי נתיב

ציילומים: הרמת/דורית רדט

בנית תפאורה: אגף 5

הפקה ועריכת תוכניה: דליה רוזנפלד

תאריך הצגה ראשונה: 1.9.96

משך ההצגה: כשעתיים, לא כולל הפסקה

תודת התיאטרון ל"נעלי עינת" מקבוץ עינת,

בעבור תרומת הנעליים.

תודת התיאטרון למוזיאון העירוני ראשון-לציון.

סיפור המחזה

זה הוא ספורה של קבוצת צעירים שנמלטו מהפרעות ברוסיה לא"י כדי לבנות חברה יהודית חדשה וריבונית. ב-1882 הם מקימים את ראשון לציון, אבל חמש שנים אחר כך הם מוצאים עצמם כפופים למישטר כפייית ונוקשה של פקידות הברון רוטשילד.

עלילת המחזה מתרחשת בבית פיינברג בשנת 1887. בשעת ערב מאוחרת מתאספים המתיישבים כדי לצאת להיפושם אחר אוסיפ פיינברג שלא חזר מיפו. הם אינם יכולים לצאת בלי רשותו של אוסוביצקי פקיד הברון, המנצל את האירוע כדי לרדות בהם. בלב המהומה מופיע אוסיפ פיינברג. מסתבר שהוא נשדד בדרכו לראשון ודווקא אז צין רעיון מלהיב כמוחו. כדי להתגבר על המחלוקות עליהם להקים אגודת איכרים שתקרא "רודפי שלום". תפקידה יהיה להעיר את נפש האדם ולהעביר את ההחלטות על גורל המושבה לידי וועד דמוקרטי נבחר של המתיישבים.

האגודה מוקמת וזוכה להצלחה גדולה. אך מצבה הכלכלי של משפחת פיינברג כבי רע. אוסיפ עסוק בהקמת "אגודת פועלים" ושוכח את תפקידיו כאבר ובעל הרפת היחידה במושבה.

לוליק, אחיו של הנקין, מפקד על קבוצת צעירים השוכה נער כדואי העוסק בשוד בסביבות יפו. הפקיד אוסוביצקי רואה במעשה זה ערעור על סמכותו כפקיד ומודיע שהוא פורש מאגודת האכרים ויותר לא יתמוך בה. ידידו של אוסיפ מנשה מאירוביץ מציג לו שאלה נוקבת: האם אין מאחורי הקמת האגודה כוונה נסתרת להשתלט על מושבות הברון.

מעתה נחלקים המתיישבים לשתי סיעות, האכרים העצמאיים חברי אגודת "רודפי שלום", והאכרים התלויים בברון, תומכי הפקיד.

המרד האידיאולוגי הופך עד מהרה למאבק בין אנשים. הפחדים ההדדיים וחוסר האמון מובילים בהכרח להתפרצות אלימה.

המתיישבים מנסים למנוע מהפקיד אוסוביצקי לסלק בכוח את משפחת פיינברג מביתה והוא יורה עליהם באקדח. נוסף על זה הוא מזמין חיילים תורכים לעזור לו להשליט משמעת וסדר. שתי פעולות אלה מכריעות את הכף, על דעת כל המתיישבים על סיעותיהם השונות, הפקיד אוסוביצקי מסולק מן המושבה. תמיכתו של הברון נפסקת והמצב הכלכלי מידרדר עד כדי רעב.

אוסיפ מחליט לשלוח את אחיו לוליק לרוסיה לגייס כסף מן ההורים ומ"חובבי ציון" כדי שיוכלו לעמוד במאבק. במקביל מגיעים לארץ הברון אדמונד דה רוטשילד ורעייתו אדלאידה. הברון מנסה להטיל את מרותו ולהחזיר את הפקיד שהודח למישרתו אך המתיישבים מתנגדים. הברון יוצא כהמת זעם כשהוא מודיע שאוסיפ פיינברג מגורש ותמיכתו במושבה בטלה. בבית נשארות נשות האכרים והברונית. הן מסבירות לה את העובדות העומדות מאחורי התקוממות המתיישבים והברונית מבטיחה להן לבטל את איומיו של בעלה.

בשעת החגיגה של הבציר הראשון חוזר הפקיד אוסוביצקי ומודיע שהברון מוכן למלוח לאכרים ולקנות את היבול אם אוסיפ פיינברג וידידיו יסולקו מן המושבה. ועוד תנאי הוא מתנה - על כל האיכרים להעביר אליו את זכויותיהם על אדמתם. המתיישבים מסרבים להשתעבד לברון ומודיעים שלא יחתמו על התחייבות מבישה כזאת. אך כעבור מספר חודשים כאשר מחרף הרעב, במוצאי יום הכיפור, נכנעים אחרוני המורדים וחותמים על כתב ההשתעבדות הכלכלי והרוחני.

רק פיינברג ומספר ידידים נשארים בסרבנותם, הם עדיין תולים תקווה בכסף שיביא לוליק. תקוותם נכזבת. לוליק חוזר בלי כסף. ההורים ברוסיה פשטו את הרגל ויחובכבי ציון שולחים מכתב בו הם דורשים מן המורדים לעזוב את המושבה כדי להחזיר את תמיכתו של הברון.

אוסופ פיינברג, שלא היה מסוגל להתפשר על זכויותיו האנושיות ושאיפתו לדמוקרטיה, נאלץ לעזוב את ראשון לציון. שימת הפקידות של הברון ניצחה נצחון זמני. כעבור שנים עשרה שנה הברון מודה בכשלון שיטתו ומעביר את המושבות לניהולם העצמאי של האיכרים.

הרקע ההיסטורי

במחצית השנייה של המאה ה-19 יושבים ברוסיה פולין מחצית מיהודי העולם (6 מיליון בערך) 90% מהם ב"תחום המושב". במשך המאה ה-19 מנסים השלטונות לשלב את היהודים בחברה ובכלכלה הרוסית. ניקולאי הראשון עושה זאת ביד קשה, אלכסנדר ה-2 בדרכי נועם. מתרחש תהליך מודרניזציה. צומחת שכבת משכילים יהודים המנסה להתערות בחברה הרוסית. בד בבד צומחת גם ספרות ועיתונות עברית.

הצאר אלכסנדר ה-3

1881

הצאר אלכסנדר ה-2 נרצח על ידי קבוצה מהפכנית "נרודניה ווליה". היהודים מואשמים ברצח. פרוצות פרעות בעיקר לאורך קווי מסילת הרכבת החדשה ברחבי רוסיה. הפרעות נערכות בעידוד השלטון הרוצה לעודד הגירת היהודים. הצאר אלכסנדר ה-3 מחוקק חוקי אפליה "חוקי מא".

הצאר אלכסנדר ה-2

פיצוץ והזיזה האומץ של היהודים בדיכוי האוטונומיה

91.6% פונים לארה"ב
7.2% למערב אירופה

רק 3.2% מן היהודים פונים לא"י.

חותם תנועת הסטודנטים ביל"ו.

הקמת תנועת הסטודנטים ביל"ו. רק עשרות מגיעים לארץ ומיד מתפלגים ועוברים לראשון לציון, לגדרה ולירושלים.

1882

הקמת תנועת "חיבת ציון" ועלייה ראשונה.

יהודה ליב פינסקר

פינסקר מפרסם את "האוטומוניפיציה": שחרור עצמי של העם היהודי ע"י רכישת טריטוריה.

בארץ ישראל שלטון עותומני רופף. מעצמות אירופה כפו על התורכים את הסכם הקפיטולציות לפיו אזרחי מדינותיהן אינם כפופים לחוק התורכי ועניניהם באים לפני הקונסולים הזרים. התורכים החוששים מפני גלי העלייה היהודית מפרסמים תקנת "הפתקא האדומה" המגבילה את שהותם של הבאים בארץ ל-30 יום.

הברון דה-רוטשילד

ד.צ. לבונטין וי. פיינברג קונים את אדמות ראשון לציון, בשם קבוצת חובבי ציון - "ועד חלוצי יסוד המעלה" וקבוצת האכרים הראשונה עולה על הקרקע. פיינברג נוסע לאירופה להשיג עזרה לחפירת הברז ומגיע אל הברון רוטשילד.

חותם "ועד חלוצי יסוד המעלה"

האם המהוזה "הפסנתר של ברמה" משקף את ההסתוריה כפי שהיתה ?

צו העלילה הדרמטית מחייב השמטות של אירועים וצמצום מספר הנפשות הפועלות. דמויות רבות שלקחו חלק במרד האכרים בשנת 1887 בראשון לציון לא הצליחו להשרד במהוזה עד לגירסתו הסופית. ביניהם: דמותו הסגנונית של מיכאל הלפרין. מליונר רב דמיון שעבד כפועל בראשון לציון והביא לפרוץ המרד. הירש מנהל "מקווה ישראלי" שנאבק במורדים. אלעזר רוקח - מזכיר וועד חובבי ציון ביפו שלחם למען המורדים ופוטרו ממשרתו. ישראל בלקינד מנהיג המרד הראשון ב-1882 שסרב לקחת חלק במרד השני של אוסיפ גיסו. שמשון בלקינד שהיה פעיל במרד וגורש. ליב הנקין האב, האכר העצמאי שנאלץ לעזוב את כרמו. סך הכל היו בראשון לציון באותה עת ארבעים וששה אכרים. בראשית המאבק נוצרו שתי אגודות, "רודפי שלום" שהתנגדה לפקידות ו"אגודת רעים" שתמכה בפקידות. את מחיר המאבק שילמו כולם. חלקם גורשו מהמושבה וכל השאר נאלצו להתום על כתב שיעבוד מחפיר לברון.

לא רק דמויות הושמטו ממסכת העלילה, גם מאורעות רבים שהתרחשו במשך שנת 1887. אחרי המרד מנסה שליחו של הברון, בנקאי בשם זימל, להכנס אל המושבה מלווה בחבורות אכרים מזוינים מפתח-תקוה. אכרי ראשון לציון עוצרים אותם בשערי המושבה וזימל נאלץ לשלוח את "שכירי החרב" שלו ולעמוד לפני וועד האכרים כדי לשמוע את טענותיהם.

רוכ האירועים הדרמטיים המתרחשים במהוזה אכן התרחשו במציאות ואף לבשו אופי דרמטי הרבה יותר. לדוגמא, הברון והברונית נכנסו למושבה כמרכבתם בחצות הלילה בעומר. האכרים לבושי לבן עמדו בדממה סביב המדורות ואבוקות בידיהם. הברון עצר ליד האוהל המפואר שהוקם למענו בראש הגבעה מביט בהם וחם מביטים בו. הצי הלילה עמדו זה מול אלה ולבסוף קרא אליהם "לכו לישון בבוקר נדברי". מרד האכרים ב-1887 כנגד הברון היה מאורע שזיעזע את דעת הקהל היהודית הנאורה באירופה וסחף רבים וטובים. בפרספקטיבה של זמן ברור שהוא השאיר פצע פעור במיתוס של ראשית היישוב. ראוי להזכיר: אבשלום פיינברג ז"ל הוא בנם של פאניה ולוליק פיינברג. וגבי דורה בלוך ז"ל שנרצחה במבצע אנטיבה היא בתם של ברמה ואוסיפ פיינברג.

למה נכתב המחזה ?

בגלל אוסיפ פיינברג שהושלך למדבר¹ כשעיר לעזאזל. האם חובת המציאות היא שאנשים המקדימים את זמנם וישלכו אל המדבר? אוסיפ קובע במכתב לרעו לבונטין "אבסורד הוא לייסד תנועה לאומית על בסיס של עבדות". הטוענים נגדו, כמו אליעזר בן יהודה, ידעו שהצדק עמו אבל טענו שהזמן עוד לא בשל, ומצב חירום בו נמצא היישוב מחייב את אנשיו לרסן את התשוקה לשחרור שעקדה אותם מאירופה והטילה אותם לחופי א"י.

הקמת אגודת "רודפי שלום" ונפילתה היתה המפץ הראשון לבריאת עולם יהודי חדש המתבסס על דמוקרטיה, זכויות אדם, השכלה, שילוב של תרבות יהודית בתרבות אוניברסלית, פיתוח כלכלה המבוססת על איוון בין הקלאות מתוחכמת ותעשייה מתקדמת. מספר שנים מאוחר יותר קמה ביפו אגודת "בני משה" ממנה צמחו החינוך העברי המודרני, התרבות העברית וממנה נוצר הבסיס לבניית המוסדות הלאומיים של היישוב בא"י. כמה לא מפתיע שבהקמת אגודה זו נטלו חלק רוב האנשים המרכזיים שהשתתפו במרד נגד הברון. אלה שעברו ליפו ואלה שנשארו בראשון לציון, ביניהם גם מנשה מאירוביץ. ולבסוף הירויות. יהודים יורים על יהודים. מלחמת אחים. הד הירויות הללו הדהד בכל רחבי אירופה והדיון בפרטי המקרה הפך נחלת כל. האם הפקיד ירה על מנת להרוג או שמא ירה כדי להגן על עצמו? ואיך הגיע הויכוח לידי מלחמה של ממש? איזה תהליך עברה אותה קבוצת חולמים שהפכה אותם ללוחמים? איך הפכה האלימות המילולית לאלימות פיזית? ואולי אין זו בעיה פוליטית סוציאלית אלא בעיה פוליטית פסיכולוגית?

המחזה אינו מספר אם כן על הויכוח בין "שיטת אוסיפ" ל"שיטת הפקידות". הויכוח האמיתי במחזה הוא בין האוסיפים המנסים לשבור את המציאות ולהתאימה לחוונם, לבין המאירוביצים המנסים להשיג את אותן מטרות במסגרת האפשרויות הטמונות במציאות כפי שהיא.

תפקידו של הברון אדמונד דה רוטשילד

פקידות הבארון הכשילה את אגודת "רודפי שלום" תוך נסיון מנוחך לייחנך מחדש את היהודי המורח אירופאי. רעיונותיו הכלכליים האבסורדיים של הברון והכר פקידו תבעו ממנו מחיר אדיר והכשילו את האכרים. השקעותיו הלכו וגדלו. ורק אחרי שנוכח שאין שום סיכוי שארץ ישראל תהפך לדרום צרפת ואין טעם לגדל בה ענבי יין או תולעי משי או צמחי בשמים דווקא, הוא מוותר על ניהול המושבות ומניח את האכרים לנפשם.

מאידך, אין לדעת מה היה גורל היישוב בלי תמיכתו הנדיבה של הברון. אף שניתן להצביע על מספר קטן של מושבות ששרדו גם בלעדיו. וקרת הרעיון הציוני עלתה בדעת הקהל הבינלאומית בגלל תמיכתו של הברון, ובכוא היום שולח שר החוץ הבריטי הצהרתו על הקמת בית יהודי בא"י, למי אם לא לברון אדמונד דה רוטשילד.

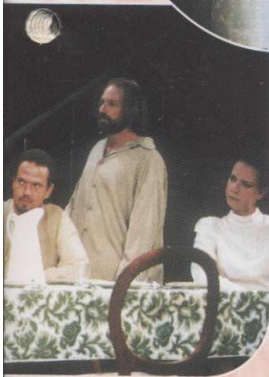
מכתבו של יוסף פיינברג לידידו זלמן דוד לבונטין, השניים ייסדו את ראשון לציון אבל לבונטין נאלץ לחזור לרוסיה אחרי שאיבד את הונו במקום.

(ראשון לציון, ללא תאריך)

דוד,

הייתי רוצה להיקבר כדי שלא אראה איש. אינני רוצה לשמוע קריאה מאת החיים לחזור לחיים. קשה להיאבק על-ידי עקרונות ויושר. הם כלי נשק קהים באוצר הנשק הנוכחי של החיים. כנראה אין יישוב ארץ-ישראל נסיון מוצלח. התנועה הארצישראלית היא סימפטום חולני של המאה התשע עשרה ונסיונה, נכון יותר - צעד אחורה. אנכי, זה הכול תוצאה, אך במהלך עניינים אחר האידיאל נשאר אידיאל, אולם כפי שאנו הבנו אותו. תחיית לאום ושנוררות תרתי דסתרי הם. אכסורד הוא לייסד תנועה לאומית על בסיס של עבודות ולנהוג בדרך של נאמנות ללא גבול. סוחרים או תורמים נדבנים עושים שגיאה אחת: מחד גיסא אינם נותנים אפשרות להתקיים, כלומר - סידור מלא, ומאידך גיסא אינם נותנים אפשרות לפרוע בעתיד. אם מחר יפסיקו את הסיוע לקיום ונוועו המתיישבים ברעב. ישנה נחמה אחת: המתיישבים ייקלעו ישר לגן העדן, הם סבלו דיים במשך שלוש שנים ונטהרו מחטאים. אולי זהו כשלעצמו רעיון מקורי לאכלס וליישב את גן העדן בנפשות טהורות ללא רכב. נפשם של מנהלינו אינה נתונה לעניין, ואין הם הוגים לו אהבה. זהו כשבילם רק מס לאופנה, ואילו המוציאים לפועל הם אנשים קטנים בעלי נפשות רדודות. ראשון לציון אינה יכולה להיות מושבה הקלאית: לעולם לא האדמה והאנשים אינם מתאימים. קיימת אפשרות אחת להצלה: לפתח כאן תעשיית בית וחרושת. זאת אין רוצים, והמתיישבים נודונים לכלייה, היינו - לפיוע, היינו - להרס האני האישי שלהם, היינו - לעבודות, היינו - לשנוררות, היינו - הלא הייתי יכול לכתוב פעמים רבות 'היינו', עד אין סוף ובמובן הרע של המלה. למתיישבים רע, אך רבים כבר השלימו עם המצב ולגבינו הם מתו. רע לי, כל כך רע, שאיני מסוגל לחשוב. ההלוואות ומכירת המיטלטלים בחשאי קטלו אותי כליל. האיננוטר היחיד הוא עשר הפרות. ומכיוון שאיני מוצא שוק למכירת התוצרת אינני יכול לזון אותן. אינני יודע כיצד לעזור לעצמי. לו יכולתי למצוא איוו שהיא תעסוקה משנית, היה לא רע. החלטתי לא לקבל עזרה רשמית ממי שלא יהיה. מוטב ללכת. לא הייתי רוצה, ששנינו נישכח לגמרי כאשר אני פה, מזכירים אותנו בכל זאת לפעמים. אפילו ליד גופת ילד נטול-חיים וישכת האם ומוכרת אתה כאילו הילד חי. כך גם אני בראשון לציון. רצוני לייסד כירושלים חוות חלב לדוגמה, פרות ישנן: חסרים כמה אבירים ומכונות של משק חלב - מכונה קטנה לקרה ומי סודה. הכול אומרים, שזהו עסק מצוי. אולם מניין לקחת לסידור? איש אינו יודע על מצבי הביש. הרי הנך יודע - איני אוהב לחשוף את עצמי. כרטישה המסכנה כבר כאן. ומוכן שמסבלה מגרה את פצעי עוד יותר. אולי ידוע לך מישהו, שיוסכים לתת לי מכונות אלה בתשלומים? אם לא אשיג זאת, אצטרך לעזוב את השדה שלנו המושקה מדמעותינו והרווח ממאבקינו...! אתה עצמך, אל לך לנסוע הנח לפני שיהיו לך כמה אלפים, שאם לא כן אתה אדם אבוד. הן אתה עשוי מאותה מתכת נמישה אך בלתי שבירה כמוני. גם אתה לא תוכל לפשוט יד ולכפוף את גורך. שב שם לפי שעה. כתוב לי לעתים קרובות ואל תתפלא שאינני עונה לך לפעמים. את חצי הבישליק לכול יש לשמור ללחם חוץ מהוצאות עוד לא היה לי בארץ-ישראל דבר. ואילו אתה - כתוב, ואם יש באפשרותך לעזור בעצה - עזור, אם יש באפשרותך לאסוף כמה ספרים חדשים, שלח אותם. אם יש עתונים - שלח גם כן. אין זו הוצאה גדולה. מה בדבר החוברת שלך? שלח אלי עותק. אני מנשק אותך, דוד, והאמן בידידותי עד כה ולהבא. אני רק אוהב אותך במיוחד, לא כמו כולם.

שלך, אוסיפ

מהזואי: מוזי אברבך

בשנת 1972 העלה את מחזהו הראשון עם ה. מיטלפונקט "שמטאקט". אחר כך העלה מספר רב ממחזותיו במסגרות שונות, ביניהם: "נגמר הסוכר" - צווא. "צפרים בראש" - סדנת המחזה המקורי. "עין הגויאבה" - הבימרתף. "הכוכב" - הקומה השלישית. "התולים בשק" - תיאטרון חיפה. "סוסי שוקולדה" - בשיתוף עם קבוצת נווה צדק. "כוכב הכבי" - הקומה השלישית. "שמלה גדולה" - פרס ראשון פסטיבל עכו 1993. "גדולה כמו החדר" אותו כתב עם יהודית הרצברג הוצג במקומות שונים באירופה וכן ב"האן" בישראל. מוזי אברבך כיום וכתב הצגות רבות לקהל הילדים והנוער ביניהם: "אוזני המור", "ספור אהבה בעברית", "האנוסים", "המלכה המלכה" ורכים אחרים. בשנות השמונים ניהל להקה עצמאית שהביאה את התיאטרון הקלסי והינוך לתיאטרון בעיקר ליישובי "אמנות לעם". עסק בהוראה במסגרות החינוך הנבוה ולימד באקדמיה למוסיקה ע"ש רובין בירושלים.

בימוי: עידו ריקלין

בוגר ביה"ס תלמה ילין ו-CENTRAL SCHOOL OF SPEECH AND DRAMA. משנת 91 במאי ומורה ב"בית-צבי". בשנת 94 במאי בית תיאטרון "הבימה". תרגם וכיים במסגרת בית-צבי ותיאטרון הספריה את ההצגות: "אוהבים ומוכסים", "שירת הלוויתן", "בעלי רכוש", "אמא לא מרשה", "אביב מתעורר", "זרים ואחרים", "השיבותה של רצינות", "ארקדיה". כיים את ההצגות: "דון ז'ואן חוזר מהמלחמה", "ריציד השלישי", "איוולף הקטן", "מידה כנגד מידה", "מעגל הגיר הקווקז". תרגם את המחזות: "תיק דפוק", "כשרונות ומעריצים", "קערת העץ", "דראקולה", "קיץ ועשן" "המסיבה", "יתומים", "הפלייבוי של עולם המערב", "קזימיר וקרולינה" ו"כוכב מלא גשם". בתיאטרון באר-שבע תרגם וכיים את "מחלת נעורים" (בשיתוף הבימה), כיים את "פילדלפיה, אני בא!". בתיאטרון "הבימה": "רוקדים בלונסה", "השושנה המקועקעת".

תפאורה: אבי שכוי

בוגר המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון - אוניברסיטת תל-אביב. זכה בשלוש מילגות הצטיינות מטעם קרן שרת. זכה בפרס ע"ש פינקל על עיצוב תפאורה להצגה "פיצפונת ואנטון". עיצב תפאורה להצגות, בתיאטרון בית לסי: "אורח בא", "מות הלכנח", "המחיר", "שרוף את זה" (בשיתוף תיאטרון באר-שבע), "השבוי בצמרת", "נומה עמק", "ילדה של כולם", "מסעות עם דודתי", "אמנות". בתיאטרון האק: "מי תהום", "לאונס ולנה", "רציחות קטנות", "לם מואה טמה", "אהבת מוות". בתיאטרון העירוני באר-שבע: "רק בימי ראשון", "באופן יחסי", "לחנך את ריטה". בתיאטרון הבימה: "הב", "פיצפונת ואנטון", "רוחות". וכן באוניברסיטת תל-אביב, בית צבי ובסמינר הקיבוצים. בטלוויזיה עיצב תפאורה לסדרה "זהו זה".

תלבושות: עינת קוש

למדה קולנוע ומלווייה באוניברסיטת ת"א. עיצבה תלבושות ב"הבימה" להצגות: "התולה על גג פח לזהם", "זעקי ארץ אהובה", "מקבת", בתיאטרון חיפה: "בית הקפה של ירח אוגוסט", "תיירות פנים". בתיאטרון יובל: "סטריפטז אחרון" ועוד. בתיאטרון הספריה: "הלווייה חורפית". כבית-צבי: "חלום ליל קיץ", "הדבר האמיתי". לסרטי קולנוע: "החיים עפ"י אנפא" וכן דרמות לטלוויזיה.

מוסיקה: אפי שושני

כוגר הקונסרבטוריון "אנזאני" ברמת-גן במגמת הלחנה ועיבוד. הלחין מוזיקה להצגות רבות, ביניהן: בתיאטרון הסימטה: "בדיונות" "עבדים", "מהרי", "משחק ילדים". בבית-צבי: "חשמלית ושמה תשוקה", "שירת הלווייתן", "בעלי רכוש", "אמא לא מרשה", "גן הדובדבנים", "אלזה", "התונת הדמוס", "סקפן", "דון פרלימפלוין", "אביב מתעורר", "איוולף הקטן", "יצרים", "העיקר שטום בסדר", "זה שחוטף סטירות", "מידה כנגד מידה" ו"ארקדיה". בסטודיו למשחק של ניסן נתיב: "ציד המכשפות". בבית-צבי: "מעגל הגיר הקווקוז", "הכובע מלא גשם", "מירליה אפרת". בתיאטרון הספריה: "בדמי ימיה", "הנס של אנטוניו הקדוש", "סיכוב מסוכן". בתיאטרון הקיבוץ: "הר העצה הרעה", "אזה ואברהם", "וולפונה". בתיאטרון באר-שבע: "סיפור סתיו", "מהלך נעורים" (בשיתוף הבימה), "פילדלפיה, אני בא!". בתיאטרון בית-לסין: "השבו בצמרת". בתיאטרון הבימה: "רוקדים בלונסה" ו"הקוקוריקו". פסטיבל עכו: 91/92/93 - "השד האחרון", "מחזה לחג המולד", "עביר", "התוכים של יהוקאל", "צריך סוף לסיפור אהבה". הלחין את המוזיקה להצגות הילדים - "מחשבות קמנות", "אגדות מדגדגות". כמו כן הלחין מוזיקה לסרטי תדמית של חברות תעשייתיות וסרטי תעודה.

תאורה: פליס רום בר-לב

בין ההצגות הרבות להן עיצבה תאורה בתיאטרון באר-שבע: "קשר דם", "מדובר בוורדים", "הקול האנושי", "רכבת תחתית", "סכסוכים", "רוחות", "הנאהבים", "כטוב בעיניכם", "ספור סתיו", "שוכרים רגלים", "אם הבית", "אחים לנשק", "יתוש בראש", "המתחזה", "אשת האופה", "היהודי זיס". נוה-צדק: "אדם בן כלב", "מהלכה 3 כתה 1", "הפטריוט". בית-לסין: "בין הצלצולים", "מרד הימאים", "גבריתי המדינה", "יתומים", "בעל שימושי מאדי", "מים דיווי", "שלושה כלילה", "מסעותי עם דודתי", "אנרכיסט מפקק", "הרולד ומודי". צוותא: "סטריפטז אחרון". הקאמרי: "לילה טוב אמא", "החילוני האחרון", "לשבור את הצופן", "הדלפה", "יהסים מסוכנים", "פקניק בחוסמסה", "רחם פונדק", "מבקר המדינה", "הכבש ה-16", "פיגמליון", "חפץ". החאן הירושלמי: "נולדו אשמים", "אהבה שגעון". הבימה: "משרתם של שני אדונים", "החייל האמיץ שוויקי", "המפקח בא", "מרוס". בימות ורדים: "גיוני שב משדה הקרב", "שחק אותה סם". האופרה הישראלית: "הספר מסיביליה", "שיקוי אהבה", "המדיום". להקות מחול: "בת-שבע", "בת דור", "התנועתרון", "גוונים במחול", "להקת רינה שיינפלד", "להקת ענבל", "להקת מחול היינה באנטוורפן-בלגיה", "להקת הקיבוצים".

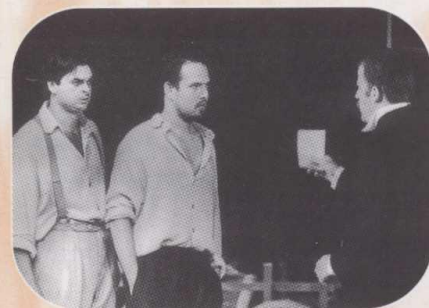
כוריאוגרפיה: נעה דר

נעה דר החלה לרקוד באופן מקצועי בגיל 16, בלהקתו של ירון מרגולין בירושלים. מאוחר יותר היא הוזמנה להצטרף לבת-שבע 2, שם רקדה שנתיים. ב-85' נסעה לניו-יורק שם למדה אצל מרס קאנינגהאם שהעניק לה מלגה, טכניקת לימון - בסטודיו של חוזה לימון, בלט קלאסי עם מגי בלק וצבי גוטהיינר, ואמפרוביזציה עם זנט סטונר. בשנתיים בהן שהתה בניו-יורק, היתה רקדנית בלהקת "OFF THE WALL" ובלהקותיהם של הכוריאוגרפים צבי גוטהיינר וזנט סטונר. ב-87' חזרה לישראל על-מנת לקחת חלק בהקדמתה של להקת "תמר" בירושלים. עבור להקה זו היא יצרה ארבע עבודות שבכורותיהן נערכו בפסטיבלים: "גונים במחול", ו"כרמיאל" וכן בתיאטרון ירושלים ובי"סוון דל"י. ב-90' נסעה להשתלמות בפאריס בתמיכת מלגות מטעם קרן תרבות אמריקה-ישראל ומשרד החוץ הצרפתי. היא הקימה שם להקה עצמאית, אתה יצרה שלוש עבודות והוזמנה להופיע אתן בפסטיבלים בפאריס, אמסטרדם וברלין. בתחילת 93' חזרה לארץ ויצרה כאן את "קבוצת מחול נעה דר" שבמסגרתה יצרה שלושה ערכי מחול: "שכיר" (93), "ראשים בעשבי" (94), ו"זנאנא" (95). הפקות אלו נתמכו ע"י קרן יהושוע רבינוביץ, משרד התרבות ועיריית תל-אביב. בנוסף לעבודתה עם קבוצת העצמאית, נעה דר יצרה עבור הלהקות: "תיאטרון מחול תל-אביב" ב-95 ו-96, ועבור "אנסמבל בת שבע" ב-96.

דיבור ושפה: נגה יתומי-רביב

כוגרת מצטיינת של אוניברסיטת בן-גוריון ותי"א - לשון עברית, מקרא ובלשנות שמית. משנת 1988 מעצבת שפה ודיבור לשחקנים. בלשנות הבית בתיאטרון הבימה 95-92'. מתמקדת בקשר בין הכתוב לאמור ובין המדבר למדובר, בעיצוב דיבור וקול במיוחד בטקסטים קלאסיים. בתיאטרון באר-שבע אימנה את שחקני ההצגה "כטוב בעיניכם", את שירי גולן בהצגה "קיון ועשן", ושחקני "המתחזה", "הלום ליל קיון", "היהודי זיס", "המלאך הכחול" ו"הרציף המערבי".

שחקנים

(לפי סדר א'-ב'):

חן אלון - יהושע אוסוביצקי

בוגר ביה"ס למשחק בית צבי 95. זוכה פרס התלמיד המצטיין ע"ש צבי קליר. בתיאטרון הספריה השתתף בהצגות: "להלביש ערומים", "הנס של אנטוניו הקדוש", "מניפה של לידי וונדרמיר". השתתף ב"פרק הי" בלקת התיאטרון מחול של רות זיו-אייל. בתיאטרון באר-שבע: "המלאך הכחול" (לויץ אייזנדרוף).

אלי אליוביץ - יהושע הנקין

בוגר ביה"ס למשחק בית-צבי 91. השתתף בפסטיבל עכו בהצגה מחוה ל"חג המולד". השתתף בהצגות בתיאטרון הספריה: "בדלתיים סגורות", "בודדה באפילה", "הבן הבכור", "בשפל", "זה כבר לא אותו שולחן". בתיאטרון הבימה: "פצפונת ואנטון", "היפוליטוס", "משחק כפול". בתיאטרון באר-שבע: "קין ועשן" (רוג'ר דורמוס), "נוכלים ואוהבים" (סר צירלס פרימן), "סוהרי התהילה" (מרקו), "אשת האופה" (המרקו), "פילדלפיה, אני באוי" (גיו), "המלאך הכחול" (הנס שילינג).

שירי גולן - ברטה פיינברג

למדה בביה"ס תלמה ילין. בוגרת ביה"ס למשחק בית-צבי 92. זוכת מילגת קרן שרת בשנים 92-93. השתתפה בהצגה "אלמנות" הפקת תיאטרון הספריה בפסטיבל עכו 92. בתיאטרון באר-שבע השתתפה בהצגות: "כולם היו בני" (אן דיבר), "זינגר" (לידי באנטי), "אם הבית" (אתי), "אהבה וזכרון" (ניני אנדרוס), "קין ועשן" (אלמה ויינמילר) ו"מחלת נעורים" (מארי), "סוהרי התהילה" (זירמין) ו"המלאך הכחול" (לילה). בתיאטרון הקאמרי: "אוליאנה", "הקמצן".

שרית וינגרד - פאניה פיינברג

השתתפה בצעירי ת"א 86-89. בוגרת ביה"ס למשחק בית-צבי 92. זוכת מילגת קרן תרבות אמריקה-ישראל 91, 92. השתתפה בהצגות בתיאטרון הבימה: "מלך היהודים", "משרתם של שני אדונים" (קלאריסה), "זעקי ארץ אוהבה" (לינדה), "האחיות רוונצווייג" (טס גוד), "תעלולי סקפן" (זרבניט), "השושנה המקועקעת" (בסי). בתיאטרון באר-שבע: "חלום ליל קיץ" (הרמיה), "היהודי זיס" (שטיין, הרוזנת ליכטאו).

יגאל זקם - אוסיפ פיינברג

בוגר ביה"ס למשחק בית-צבי 94. זוכה מילגת קרן תרבות אמריקה-ישראל 92, 94. בתיאטרון באר-שבע השתתף בהצגות: "סוהרי התהילה" (אגרי באשלה), "החטא ועונשו" (רסקולניקוב), "סיד" (קרל) ו"אשת האופה" (המורה), "פילדלפיה, אני באוי" (נד), "היהודי זיס" (המושל/וילברנט). תיאטרון הספריה: "לשבור את הצופן" (טוירינג).

יוסי מולדו - נפתלי הרץ אימבר

בוגר ביה"ם למשחק בית-צבי⁹⁴. בתיאטרון בית לסין השתתף בהצגה: "סיפורו של זרע" (הזרע). הבימה: "ג.ב. החתול שלך מת" (פרד גייבל), "ביקור הגברת הזקנה" (בשיתוף הקאמרי), (כרטיסן וצלם), "שלוש אחיות" (טוונבאך), "תעלולי סקפן" (סקפן). משתתף בהצגת הבידור "רצח בסגנון חופשי". בתיאטרון באר-שבע השתתף בהצגה "חלום ליל קיץ" (פוק/פילוסטרטוס).

יורם מולדנו - קצין טורקי

בוגר ביה"ם למשחק "בית-צבי"⁹⁶. זכה במילגת: חיים גמזו, אברהם אסאו. השתתף בסרט הקולנוע "מלכת הכתה". זהו תפקידו הראשון בתיאטרון.

שלמה מרלובסקי - פוקס

בוגר לימודי משחק בסמינר הקיבוצים⁸⁹. השתתף בפסטיבל עכו⁸⁹ בהצגה: ux "גי'קובו איש גולדוניה" (איוון פרודורה), "התרנגול" (התרנגול - חיליק מצליח). בתיאטרון הסמטה: "כוונות טובות" (דוד). בתיאטרון הבימה: "מראה מעל הגשר" (לואי), "הפיסיקאים" (יואה סוכרס), "סולוי" (מרקדו), "רעל ותהרה" (אוהרה), "הגניגת חורף" (ניסו של סמו), "מותו של סוכן" (סטנלי), "מלך היהודים" (דוד וולפסון), "זעקי ארץ אחובה" (ג'והנס פפוריס). בתיאטרון באר-שבע: "המתחזה" (ורמנדרו), "אשת האופה" (ברנבה) ו"חלום ליל קיץ" (וין, החרט), "המלאך הכחול" (ראש העיר, קפטן ואן אויטן). כמו כן שיחק בסרט "מעבר לים".

עידו מוסרי - נלי

למד בבי"ם לאומנויות בת"א. בוגר ביה"ם תלמה ילין כמגמת תיאטרון. בתיאטרון הקאמרי השתתף בהצגות: "המלך ואני", "עלובי החיים" ו"מקבת". בתיאטרון בית-לסין: "שיחות עם אבי". במלוויזה: "תופסים ראש", "גיניגני", "לא כולל שירות" ו"תלויים באויר". הנחה את תכנית במלוויזה: "מדה קיץ". רוקד עם דבורה ברטונוב בריקוד העם "עם כיכוי אורות". מדובב סרטים מצוויירים.

שרה פון-שוורצה - הברונות רוטשילד

בוגרת ביה"ם למשחק בית צבי⁹². זוכת מילגת קרן שרת בשנים 93, 92, 91. בתיאטרון הספריה השתתפה בהצגה "אמא לא מרשה". בתיאטרון באר-שבע: "כולם היו בני" (לידיה לובי), "זינגר" (רובי גאילונס), "יתוש בראש" (אניני), "אהבה וזכרון" (קטלין), "בית המלאכה" (סימון), "מחלת נעורים" (דוירה), "סיד" (קוגראדית), "חלום ליל קיץ" (טיטניה/היפוליטה). השתתפה בסרט "ארץ חדשה".

אבי פניני - הכרון רוטשילד

בוגר ביה"ס למשחק בית-צבי. בתיאטרון חיפה השתתף בהצגה: "חמורים". שיחק 10 שנים בתיאטרון החאן והשתתף בהצגות: "משרתם של שני אדונים" (פנטלונה), "ראשומון", "שבעת הקבצנים", "וולפגה" "מלכוד 22", "מרתון" ועוד. בתיאטרון באר-שבע השתתף בהצגה: "קומדיה של טעויות", "היהודי זיס" (הגנרל שפקנווארט). בתיאטרון בית-לסין: "הווג המזור", "מרד הימאים", "אנרכיסט מפוקפק". בתיאטרון הבימה: "המשפט", "טירונות", "הבית ברחוב שנקוין", "מלון קמן בצד" ועוד. בתיאטרון הקאמרי: "החולה המדומה", "דבר מצחיק קרה". בתיאטרון הסימטה: "סמיות מיניות בשיקגו", "סינים סינים". מופעי מולטי מדיה סינמטק תל-אביב. מופע יחיד "פניני תיאטרון". לאחרונה הופיע בסדרת הטלוויזיה "זהב של שוטים".

עירית פשטן - אולגה בלקינד

בוגרת ביה"ס למשחק בית-צבי 95. בתיאטרון באר-שבע השתתפה בהצגה: "אשת האופה" (סלסט), "המלאך הכחול" (הרמינה כומבלר). זוכת מילגת קרן תרבות אמריקה ישראל 94. זכתה במילגת צבי קליר כתלמידה מצטיינת בבית-צבי. תיאטרון הספריה: "לשבור את הצופן" (פאט).

דוד קיגלר - מנשה מאירוביץ

בוגר בית-הספר למשחק בית-צבי 90. בתיאטרון באר-שבע השתתף בהצגות "מהומה רבה על לא דבר", "כטוב בעיניכם" (סלביוס), "ציד המכשפות" (מרשל הריק), הנאהבים" (מתי), "אחים לנשק" (פוקס), "כולם היו בני" (פרנק לובי), "זינגר" (באנטי), "יתוש בראש" (אטיין), "נוכלים ואוהבים" (מר סולן), "המתחזה" (גיספרינו), "בסוף קלי" (ויק ג'ונסון), "פילדלפיה, אני בא" (נד) והמלאך הכחול" (קלאוס). בתיאטרון הספריה: "כנו כופתא בוכתא". משתתף כמופע סטנד-אפ בכאמל קומדי קלאב ובתוכנית הטלוויזיה "זהו-זה". השתתף בסרטים: "ארץ חדשה", "שחקנים".

דניאל רוטנברג - לוליק פיינברג

בוגר ביה"ס למשחק בית-צבי. בתיאטרון הבימה השתתף בהצגות: "בחורים בדלת ממול" (לוסין), "בחורים טובים" (האוורד), "רוח האש" (ארווין), "סולו" (סימון), "בשפלי" (קלאין), "היפוליטוס" ועוד... בתיאטרון הספריה: "בחורים בדלת ממול", "כוכבים עם שחר".

ורדי מופקוביץ - לוליק פיינברג

בוגר בית-צבי 1996. זוכה מילגת: קרן תרבות אמריקה-ישראל 95. מילגת הצטיינות ע"ש מרק חסמן 95. זהו תפקידו הראשון בתיאטרון.

BEER-SHEVA MUNICIPAL THEATRE

BERTHA'S PIANO

BY: MOTI AWERBUCH

DIRECTED BY: **IDO RICKLIN**

SET DESIGNED BY: **AVI SECHVI**

COSTUMES DESIGNED BY: **EINAT KOSH**

MUSIC BY: **EFFI SHOSHANI**

LIGHTING BY: **FELICE ROSS**

CHOREOGRAPHY BY: **NOA DAR**

VOICE AND DIALOGUE: **NOGA YETOMI-RAVIV**

THE ACTION TAKES PLACE IN RISHON-LEZION

DURING THE YEAR 1887, FIVE YEARS AFTER

THE COLONY'S FOUNDATION.

THE CAST: (IN ORDER OF APPEARANCE):

FANIA FEINBERG - **SARIT VINOGRAD**

LOLIK FEINBERG - **DANIEL RUTENBERG / VARDI**

MOSKOWITCH

BERTHA FEINBERG - **SHIRI GOLAN**

OLGA BELKIND - **IRIT PASHTAN**

NAFTALI HERZ IMBER - **YOSSI TOLEDO**

MENASHE MEIROWITCH - **DAVID KIGLER**

YEHOSHUA OSSOWITZKI - **CHEN ALON**

BENYAMIN FUCHS - **SHIOMO TARLOVSKY**

YEHOSHUA HANKIN - **ELI ELIYOVITCH**

OSSIP FEINBERG - **YIGAEEL SACHS**

ALI - **IDO MOSSERI**

TURKISH OFFICER - **YORAM TOLEDANO**

BARON EDMUND DE ROTHSCHILD - **AVI PNINI**

BARONESS ADELAIDE DE ROTHSCHID -

SARAH VON SCHWARZE

TURKISH SOLDIERS - **ARIEH LUTSATO / URI TALIASS**

FORMER DIRECTORS OF THE THEATRE

GERI BILU - FOUNDER DIRECTOR DURING 1973-1981

TSIPI PINES - DIRECTOR DURING 1981-1993

THE THEATRE IS SUPPORTED BY:

THE MINISTRY OF EDUCATION AND CULTURE

THE BEER-SHEVA MUNICIPALITY

BEER SHEVA MUNICIPAL THEATRE

ZALMAN SHAZAR BLVD, BEER SHEVA, ISRAEL

TEL: 07-6230820 FAX: 07-6237705

BEER-SHEVA MUNICIPAL THEATRE

BERTHA'S PIANO

